

اسنادی از دومین کنگره سازمان انقلابی افغانستان

پیشگفتار

سازمان انقلابی افغانستان افتخار دارد که منحصراً سازمان پیشاهنگ طبقه کارگر و مدافع زحمتکشان ستمدیده، دومین کنگره اش را در زمانی برگزار نمود که درد از دست دادن مؤسس و رهبر سازمان ما رفیق پاغر که زندگیش را به پای سدر انقلاب هدیه کرد، بر روان هر کدام ما سنگینی می کند و با درد و اندوه که جایگاه آن زنده یاد در این کنگره شکوهمند خالی بود؛ ولی اندیشه، پیکار، شهامت و سازماندهی آن رهبر عزیز مشعل تابناکی است که در تعهد و باور ما به رهایی توده های ستمدیده از زیر یوغ استعمار و استثمار فروزان است، به این خاطر سازمان ما بی هراس از تمامی دشواری ها، تهدیدها، اختناق فاشیست های مذهبی و حاکمیت اشغالگران برای استقلال و آزادی می رزمند و لحظه ای از مبارزه علیه دژخیمان و تسلیم طلبان عقب نمی نشینند.

دومین کنگره سازمان انقلابی افغانستان با حضور رفقای شرکت کننده از ولایات مختلف بعد از یک دقیقه سکوت به یاد رفیق پاغر رهبر و بنیانگذار سازمان ما، به یاد جانبختگان خلق زحمتکش افغانستان در بمباردمان امپریالیست ها و انتحارهای طالبان و به یاد تمامی جانبختگان کمونیست و مبارز در سراسر گیتی، و بعداً پخش سرود جاودان انترناسیونال در فضای رفیقانه به کارش آغاز کرد. در ابتدا یکی از رفقای سازمان، پیام سازمان آزادیبخش مردم افغانستان (ساما - ادامه دهندگان) را که به مناسبت برگزاری دومین کنگره سازمان انقلابی افغانستان از سوی آن رفقا فرستاده شده بود، قرائت نمود. سپس کنگره سازمان با درک رسالت پرولتری و انقلابی سازمان، در پرتو مارکسیزم - لنینیسم - اندیشه مائوتسه دون با تحلیل از وضعیت جهانی، جنبش بین المللی کمونیستی، جنبش چپ داخلی، وضعیت کشور و بحث بر ساختار تشکیلاتی و نحوه رهبری سازمان و تأکید بر مبارزه جدی تر و پیگیرتر علیه امپریالیست ها و ایادی بی مقدار آن به کارش ادامه داد.

اعضای کنگره با مرور دقیق و جمله به جمله برنامه و اساسنامه سازمان، با تحلیل مشخص از اوضاع مشخص، تعدیلاتی را در برنامه و اساسنامه سازمان با اکثریت آراء به تصویب رساندند، و بعد از آن بر اساس وظایف کنگره، مسئول اجرایی سازمان، اعضای کمیته مرکزی جدید و اعضای علی البدل جدید با رأی سری و مستقیم شرکت کنندگان انتخاب گردیدند. کنگره سازمان انقلابی افغانستان در وضعیتی برگزار گردید که امپریالیزم امریکا با شرکای خونریزش بیش از ده سال است که کشور ما را به اشغال درآورده است. این جناوران کثیف با جرثومه های دولت پوشالی از هیچ نوع ظلم و ستم بر توده های تهیدست و زحمتکش ما دریغ نورزیده، در بیش از چهار سال گذشته نه تنها شدت استعمار و توحش کاهش نیافته، بلکه شناعت و خباثت خود را با ادرار بر اجساد و قتل های دسته جمعی به نمایش گذاشته است.

اشغالگران با آزمایش اسلحه مدرن و اعزام سربازان و جواسیس بیشتر به کشور ما در بیش از چهار سال گذشته، بمباردمان روستاها را شدت بخشیده، کشتار زحمتکشان را بیشتر ساخته، به عقاید مردم توهین روا داشته و کشور ما را بیش از پیش به اسارت خود درآورده اند. تجاوز، جنگ، اشغال و استعمار سبب شده است تا فقر افزایش یابد، گرسنگی به اوج خود برسد،

مرگ و میر کودکان و زنان بیشتر شود؛ گدایی، روسپی‌گری، آوارگی، فرار از کشور، ترک تابعیت، اعتیاد، خودسوزی و غیره که از پیامدهای شوم دموکراسی امپریالیستی است، زندگی زحمتکشان تهیدست را به جهنمی مبدل سازد و میهن ما در آتش آن بسوزد.

سازمان انقلابی افغانستان در حالی دومین کنگره را برگزار نمود که دولت کرزی به حیث پوشالی‌ترین و فاسدترین دولت تاریخ افغانستان بر سینه آنانی که مادر وطن را مورد تجاوز قرار داده اند، مدال «شهامت» می‌زند و سرزمین ما را که به گفته فریدریش انگلس، سرزمین مردمانی شجاع و دلیری است که تنفر رام‌نشینی از قدرت داشته و آزادمندی، نیرومندی و استقلالیت ویژگی آن می‌باشد، به حراج گذاشته، پیمان ستراتیژیک با ایالات متحده آمریکا را نهایی ساخته اند. در چنین وضعیتی، روسپی‌های سیاسی نیز با شعارهای مدنی‌گرایی و «منافع ملی» مصروف دلالی بوده، تمامی جنایتکاران، خاینان، وطن‌فروشان و نوکران بیگانه به عنوان فرزندان ناخلف، مادر وطن را در برابر سالانه چهار میلیارد دالر به فروش رساندند.

این کنگره در حساس‌ترین وضعیت کشور ما برگزار گردید، در وضعیتی که جنایتکاران امریکایی و ناتویی با جنایتکاران جهادی، طالبی، تکنوکراتی، هفت ثوری، انقیادطلبان «چپ» و راست، روشنفکران و کارشناسان اخته و روسپی‌های سیاسی زمین را با خون توده‌های ما در بمباردهاها و انتحارها رنگین می‌سازند، بر دختر و پسر آنان تجاوز می‌کنند، شیرۀ جان زحمتکشان را می‌مکند، هستی‌شان را بر باد و از چپاول و غارت‌شان دریغ نمی‌کنند، به اغوا و فریب توده‌ها می‌پردازند، و در نهایت تداوم استعمار را «منافع ملی» قلمداد کرده، بر زخم‌ها و جراحت‌های زحمتکشان بیشتر می‌زنند. در بیش از چهار سال گذشته در کنار کشتار توده‌های کشور ما، امپریالیست‌های جهانی از کشتار خلق‌های آزاده لیبیا و عراق فروگذاشت نکردند؛ رژیم‌های مستبد شماری از کشورهای خاور میانه و افریقا از هم‌پاشید و ثمره خیزش توده‌های ملیونی را غارتگران تازه ربوندند؛ القاعده به سوی یمن و سومالی‌ا رفت تا منافع امپریالیست‌های امریکایی را در این مناطق تضمین نماید؛ بحران مالی امریکا باعث بروز جنبش‌های اعتراضی در سطوح گوناگون شد؛ امپریالیست‌های امریکایی ستراتیژی اشغال جنوب شرق آسیا را روی دست گرفتند و...

سازمان ما در بیش از چهار سال گذشته با در نظر داشت رشد کمی و کیفی، دستاوردهای زیادی داشته است که به کار، فداکاری و زحمتکشی اعضایش بر می‌گردد، اما در جریان عمل و کار انقلابی منطقاً از کمبودهایی نیز میرا نبوده است. ما باور داریم که محض از طریق مبارزه ایدیولوژیک و اصول انقلابی انتقاد و انتقاد از خود و ریشه‌یابی ضعف‌ها و اشتباهات می‌توان آن‌ها را تلافی نمود و سازمان را در پراتیک انقلابی به سازمان بلشویکی و پرولتری مبدل کرد.

سازمان انقلابی افغانستان افتخار دارد که در بیش از چهار سال گذشته، سانترالیزم دموکراتیک را رعایت نموده، راه را بر فاشیزم فردی، تحکم‌پذیری، اربابی و آقایی بسته و در فضای کمونیستی و با رعایت اخلاق انقلابی و از خودگذری مبارزه‌اش را در سطوح سوسیالیستی و دموکراتیک به پیش برده است، و اینک با سرافرازی دومین کنگره‌اش را برگزار نمود که نشان‌دهنده رعایت اصل انقلابی سانترالیزم دموکراتیک است، زیرا بدون این اصل ادعای انقلابی و مارکسیست بودن را کاذبانه می‌دانیم.

مرکزیت سازمان از تمام رفقای که در این کنگره شرکت ورزیده بودند، رفیقانه سپاسگزاری می‌نماید و باور دارد که این کنگره سازمان را استحکام بیشتر بخشیده؛ بحث‌ها، انتقادات و رهنمودهای تازه رفقا، مبارزه قاطع، پیگیر و دوامدار

سازمان را علیه اشغالگران، دولت پوشالی و سایر دژخیمان بیش از پیش گسترش داده و سازمان ما را در نبرد رهایی بخش علیه استثمارگران و استثمارگران و نبرد طبقاتی یاری می‌رساند.

سازمان ما با در نظر داشت اهمیت مسایل داخلی و خارجی، به طور مختصر و گذرا عرصه‌های گوناگون کار سازمان، اوضاع جهانی و وضعیت سیاسی، و وظایف کنونی انقلابیون را در این گزارش مورد بحث قرار می‌دهد تا باشد که حرفی برای انقلابیون واقعی کشور داشته باشیم.

کمیته مرکزی سازمان انقلابی افغانستان

ماه قوس ۱۳۹۱

پیام ساما - ادامه دهندگان به مناسبت برگزاری دومین کنگره سازمان انقلابی افغانستان

رفقای ارجمند! به نام خلق افغانستان و به نام کمیته مرکزی سازمان ما به شما درود می‌فرستیم. از تدویر نشست بزرگ تان باخبر شدیم. ما این اقدام شما را بلوغ فکری سازمان و گام بزرگی در جهت انسجام بهتر فکری - تشکیلاتی آن و تحکیم بیشتر رابطه اعضا با مرکزیت و رهبری دانسته آن را شادباش می‌گوئیم.

رفقای ارجمند! شما در حالی این نشست را برگزار می‌کنید که رهبر و بنیانگذار سازمان رفیق «باغر» در میان تان نیست. تجربه دردانگیز ما که طی سی سال و اندی برجسته‌ترین رهبران و کادرهای خود را از دست داده ایم، بیانگر آنست که فقدان رهبران فرهمند و فرهیخته توازن استوارترین سازمان‌ها را نیز به هم می‌زند. یک سازمان انقلابی با داشتن رهبران و کادرهای ورزیده و کار پیگیر میتواند بر کمبودهای ایدئولوژیک - سیاسی مهمی به زودی غلبه کند؛ ولی کمبود رهبران انقلابی را گاهی نسلا هم جبران کرده نمی‌توانند. ویژگی جامعه ما طوریتست که شخصیت‌ها نقش‌های بزرگی را در جامعه ایفا کرده اند و با تأثیرپذیری از این روند فرهنگی عمومی، حتی انقلابیون هم گاهی در کنار پیوند ایدئولوژیک، رهبران شان را گره‌گاه تمرکز می‌سازند.

با این حال ما معتقدیم که با مرگ و شهادت رهبران نام دار، تاریخ به پایان نمی‌رسد. چه سازمان و چه جامعه دیر یا زود رهبران خود را می‌سازند و باید بسازند. همین که کادری، با مقایسه به همراهانش، از پختگی فکری، فهم بالا، تجربه لازم، صداقت و باور، شخصیت مناسب، جرئت، مدیریت و اتوریته بیشتر و... برخوردار است، در این حال او ظرفیت رهبری را دارد. برای رهبرشدنش شرایط و محیط اجتماعی مساعد لازم است تا زمینه تکاملش را آماده ساخته و ویژگی‌های شخصیتی‌اش را بپروراند و از او رهبری فرهمند بسازد. چه بسا انسانهای مستعدی که در جو مساعد میتوانند رهبران برجسته‌ای شوند ولی نامساعدت محیط اجتماعی استعدادشان را در نطفه خفه کرده است.

همان قدر که نقش شخصیت در تاریخ مهم است به همان نسبت هستی اجتماعی بر ساختن شخصیت‌ها اثر می‌گذارد. جمعی و نهادی که رنج فقدان رهبر و یا رهبران شان را کشیده اند باید با ایجاد محیط مساعد رفاقت و همکاری جمعی و در همراه ساختن تمام انرژی‌ها با برانزده‌ترین شخصیت موجود در همان جمع (برازندگی نسبی متناسب با محیط کاری موجود و نه

معیارهای ایده آلی که در طول تمام زندگی باید متحقق شود) برای شان رهبر بسازند تا فقدان رهبری به نقطه ضعف شان بدل نشود. در لحظه کنونی پرورش و عرضه کردن رهبران شایسته به سازمانهای انقلابی و باالتر به جنبش انقلابی از نیازمندی های مهمی است که بدون آن سازماندهی جنبش انقلابی و رهبری آن به مشکل مواجه میشود.

ما بر این مسئله و در اینجا از آن جهت تکیه کردیم که آن را نیز یکی از مشاکل بزرگ جنبش چپ میدانیم و نهادهای مربوطه هر یک به نوبه خود باید در حل آن اقدام کنند تا خلای رهبری در جنبش پُر شود. از سوی دیگر در عرصه های مختلف ایدئولوژیک - سیاسی ملی و بین المللی و ضرورت وحدت نیروهای انقلابی در جلسات مشترک مان به قدر کافی بحث کرده و عمدتاً به نتایج واحدی رسیده ایم؛ لذا طرح و تداوم آن بحث ها را وظیفه جلسات مشترک آینده دو سازمان دانستیم. با امید و یقین به استحکام بیشتر تان در همه عرصه ها پیروزی های بزرگی به جلسه و سازمان تان آرزو می کنیم. با سلام های مجدد رفیقانه

سازمان آزادیبخش مردم افغانستان(ساما - ادامه دهندگان)

ادامه دارد.